

VAN ABSBURG.

Maar ik ben geen 18 jaar meer, Corry.
Ben jij een meisje dat een ernstig man...

CORRY.

Bah, die ernstige mannen!

ABSBURG (*gaat tot haar*).

Corry?

CORRY.

Absburg.

VAN ABSBURG.

Moet ik... weggaan?

CORRY (*trekt de schouders op*).

VAN ABSBURG.

Is 't je onverschillig?

CORRY (*zwijgt*).

ABSBURG.

Corry, antwoord je niet?

CORRY.

U is verstandig genoeg om zelf te kunnen beslissen wat u voor u 't best acht.

VAN ABSBURG.

Maar voor jou, voor ons? (*na eenige stilte*). Word dan gelukkig. Ik zou er voor willen bidden, als ik nog bidden kon (*met groote moeite*). Vaarwel. (*Hij gaat haastig. Bij het raam gekomen keert hij zich nog eenmaal om*). Corry!... Corry, dan?

CORRY (*blijft staan als een beeld*).

DERDE BEDRIJF.

Tuinkamer van Dr. Johan Ras te Scheveningen. Gezellig-netjes. Ontbijt op tafel.

Eerste Tooneel.

Lena verhangt plaatjes aan den wand. Johan Ras zit aan tafel, met een krant voor zich, doch starende naar den grond.

LENA (*kijkt op eenigen afstand of de photographieën nu beter hangen*).

Zeg, hoe vindt je 't zoo, man?

JOHAN.

Wat?

LENA.

Wel die photo's; staat 't nu niet beter?

JOHAN.

Jawel.

LENA.

Maar je kijkt er niet eens naar.

JOHAN.

Och ja, 't zal wel goed zijn.

LENA.

Kijk dan eens ten minste. Je vond toch zelf dat ze niet goed hingen.

JOHAN (*blijft onveranderd zitten*).

Je zal 't wel goed hebben gedaan, je doet alles goed.

LENA (*zachtjes genaderd*).

Man?

JOHAN.

Ja.

LENA.

Kom, niet zoo somber. Waarom peins je nu zoo? Dat »prakkeseeren» helpt toch niks, zooals Betje altijd zegt. Mag ik? (*Zij gaat op zijn knie zitten*).

JOHAN.

Zeker, kindjelijf.

LENA.

Neen, jij bent een kind. Ben je nu zoo gedrukt omdat Vader vandaag trouwt met dat mensch, zeg?

JOHAN.

Denk je dan dat ik 't niet ellendig vind?

LENA.

Hush, kalm. 't Is heel onaangenaam voor ons, maar 't is veel erger voor Corry. Jouw thuis is ons nestje, nietwaar, terwijl aan die arme Corry haar tehuis wordt ontnomen door zulk een schepsel. Zij wonen te Brussel, wij zullen geen last van hen hebben. 't Is erg akelig voor je dat trouwen, maar 't heeft een goeden kant, vind ik.

JOHAN.

Een goede kant?

LENA.

Vindt je 't erg slecht van me als ik blij ben dat ik hem niet weer zal zien, Vader?

JOHAN.

Ach neen, kind.

LENA.

Je weet niet, zie je, ik heb 't je nooit gezegd, maar ik... ik was bang voor hem. Hij was zoo... zooó, ik weet niet, maar ik was bang om alleen met hem te zijn. O, Jo, ik werd zoo koud, als hij me een zoen gaf. En Corry ook, dat heb ik dikwijls gemerkt.

JOHAN (*zucht*).

Nu, dan behoef je nu niet meer bang te zijn, hé lieveling (*kust haar*).

LENA.

Die arme Corry! Vreemd hé, maar 't is toch waar, ik ben hoe langer, hoe meer van haar gaan houden. Eerst, toen op dien avond, dien vreeselijken avond, voor een